

førere, som har beneficerede Sager, nemlig daværende Justitiarius i Kriminal- og Politiretten From, Justitiarius i Hof- og Stadsretten Winther og Retsformanden i Sø- og Handelsretten Koch, om at komme op i Justitsministeriet for at sige deres Mening om, hvilke Sagførere der burde have beneficerede Sager at føre ved de nævnte Retter. I Mødet deltog desuden daværende Kontorchef i Justitsministeriet Topsøe-Jensen og Departementschef Schrøder. Det blev paa dette Møde afgjort, hvilke Sagførere der skulde have beneficerede Sager, og det blev overdraget daværende Kontorchef Topsøe-Jensen at ekspedere Sagerne, saaledes som det var aftalt paa dette Møde. Om nogen Partiskhed i dette Tilfælde kan der da slet ikke være Tale. Jeg tror, ja, jeg er vis paa, at jeg ikke gennemførte noget imod de sagkyndiges Mening. Der opnaaedes fuld Enighed i denne kompetente Forsamling om, hvem der skulde have de beneficerede Sager. Hvis man altsaa vil ned sætte en parlamentarisk Kommission til at undersøge dette Forhold, er jeg ganske rolig for Følgerne deraf.

Jeg skal dernæst, for at det ikke skal siges, at det staar uimodsagt fra min Side — det er nemlig allerede nogen Tid siden, at jeg har dementeret Rigtigheden deraf —, kun sige, at Historien om, at jeg skulde have givet en Arrestant i Stege Bøf som Belønning for, at han tilstod, er opfundet af Smudspressen og er fuldkommen blottet for det ringeste Gran af Sandhed. Nu kommer Historien imidlertid her ind i Rigsdagen saaledes, at et æret Medlem af dette høje Ting ikke alene siger, at jeg har gjort det i eet Tilfælde — det har Smudspressen dog holdt sig til —, men det ærede Medlem siger, at jeg gav Delinkventerne i Stege Arrest Bøf, for at de skulde tilstaa. Jeg har aldrig haft nogen Anledning til at give Arrestanter i Stege Bøf, thi Arrestforvarerens Hustru sørgede godt for deres Forplejning; der har aldrig været klaget i den Henseende; heller aldrig har nogen Arrestant i Stege faaet spirituøse Drikke af mig. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at den Tro, at jeg har givet Arrestanter i Stege Bøf, vil holde sig; men jeg kan ogsaa nok bære det.

Jeg skal derefter henvende mig til den højtærede Justitsminister. Han sagde i Anledning af de Udtalelser, jeg har fremsat om Landsrettens Dom, at der skulde være Tavshed, medens Retten sidder. Jeg finder, at det er naturligt, at man i en saa alvorlig Stilling, som man er kommet

i, ved at Landsretten har afsagt den Dom, den har afsagt i Lenssagen, her i Rigsdagen udtaler sig for at gøre, hvad man kan, for at forebygge, at en lignende Dom skulde fældes af Højesteret, at man altsaa anfører, hvad man kan, til Begrundelse af, at Dommen bør blive anderledes. Det er jo bedre at forebygge end at skulle helbrede, naar Skaden er sket, og især naar Skaden vilde blive saa uhyre stor, som den vilde blive, hvis Højesteret skulde stadfæste Landsrettens Dom eller skulde komme til en Afgørelse, der i Realiteten svarede dertil. Jeg gad nok se, hvorledes den højtærede Justitsminister vilde raade Bod paa det Misforhold, som derved vilde opstaa mellem Rigsdagen og Domsmagten, og hvorledes han vilde tilvejebringe de 100 Mill. Kr. Tilskud til den store Landboreform, som Statskassen derved vilde gaa Glip af. Konsekvenserne af en Stadfæstelse fra Højesterets Side af Resultatet i Landsrettens Dom vil være saa alvorlige og store, at det er rimeligt, at vi gør, hvad vi formaar, for at forebygge dette ved her i Rigsdagen at fremsætte en Begrundelse af vort Synspunkt i det Haab, at Højesteret vil lade sig overbevise af, hvad her bliver sagt. Her er nemlig Lejlighed til at tale paa en noget anden Maade end under Proceduren for Højesteret. Jeg antager, at under Proceduren for Højesteret vil Højesteret forlange, at der procederes juridisk, strengt juridisk. Men her har vi Lejlighed til at pege paa, hvad der er den materielle Ret, og hvad Livets Krav er i denne Sag, og det bør Højesteret ikke være holdt i Uvidenhed om, den Dag den skal afsige sin Dom.

Saa kommer jeg til den højtærede Justitsministers Paastand om, at der var en Utryghed i Embedsstanden under det radikale Ministerium. Den højtærede Justitsminister sagde, at vore Embedsmænd under den tidligere Regering med Rette eller med Urette fik en Følelse af Usikkerhed og Utryghed, fordi Regeringen ved forskellige Lejligheder optraadte saaledes overfor dem, at de maatte føle sig usikre og utrygge, og den højtærede Justitsminister sagde, at dette maatte nødvendigvis virke demoraliserende paa Forholdet mellem overordnede og underordnede, ligesom det maatte virke demoraliserende paa os alle. Ansvarer er jo kun den afgaaede Regerings, hvis alle disse Betragtninger fremsattes med Rette. Hvis de fremsattes med Urette, er det kun sørgeligt, at de er fremsatte, men det kan da ikke bebrejdes mig. Men det er saamænd med Urette,